

Giới thiệu Thanh Mai Oán Trúc Mã

Editor: Sam (p3104)

Thể loại: truyện ngắn, hiện đại

Độ dài: 9 chương

Thanh mai trúc mã có gì đáng hâm mộ chứ?

Trúc mã hư hỏng giống như anh, có tặng cô cũng không thêm!

Xa cách nhiều năm giờ gặp lại, hình như là anh thay đổi thế nào đấy...

Tại sao,

Trái tim cô bắt đầu không tự chủ được vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Oán Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Chập tối vào đầu hạ, sấm sét chợt hiện, mưa to trút xuống.

Trong lòng Phan Hiểu Nhục cũng âm ập dễ chịu hơn, cô nhẹ giọng ngâm nga, “Ngọn gió thổi trước mặt anh và em, làm cho làn váy em bay thành vòng tròn”, vô cùng vui vẻ. Phải biết rằng, hôm nay là một ngày tốt, là ngày sinh nhật thứ mười tám của Phan Hiểu Nhục! —— nói đơn giản, hôm nay là ngày sinh nhật thành niên của cô.

Vẫn ở nhà cùng ba mẹ và các cô chú mừng sinh nhật, món ngon đầy bàn, có thể nói là “Ăn uống linh đình, người người hân hoan.”

Đương nhiên, tiệc tối bắt đầu bằng ước nguyện thôi nên là điều không thể thiếu.

Phan Hiểu Nhục nhắm mắt, hai tay đan chặt vào nhau tỉ mỉ, cô hít sâu một hơi ——

Cầu xin một điều ước trong ngày sinh nhật thành niên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Oán Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2: Tô Thăng thư sinh chỗ nào, rõ ràng là một võ phu!

Rất lâu rất lâu trước kia Phan Hiểu Nhục đã quen biết Tô Thăng, lâu đến nỗi đã không còn xác định rốt cuộc là lúc nào. Trong tất cả ảnh chụp “thơ ấu” ố vàng, Tô Thăng chiếm hơn một nửa.

Hồi nhỏ bộ dạng của Tô Thăng thật không phải xấu bình thường, vừa lùn vừa béo lại đen, cả ngày cùng mấy thằng bé khác “xông pha chiến đấu”, chạy đến công trường lân cận chơi cát, lăn lộn đến mức trong quần áo có thể vấy ra một nắm cát. Cậu còn chạy đến bờ sông nghịch nước chơi đánh trận, kết quả đập trúng chỗ sâu suýt nữa bị chìm, cuối cùng bị người lớn xách cổ áo lôi về nhà. Hoặc là cùng thằng bé khác đánh nhau, hai bên liều mạng như là đầu rơi máu chảy một mất một còn, cuối cùng vẫn không phân ra ai thắng ai bại.

Phan Hiểu Nhục ở sát vách nhà Tô Thăng, mỗi tối đều có thể nghe được mẹ Tô Thăng trách mắng lớn tiếng và tiếng la hét như lợn bị mổ của Tô Thăng. Phan Hiểu Nhục sẽ luôn không nhìn được mà gõ cửa nhà bên cạnh, trong mắt ngấn đầy nước mắt, hơi run run cầm tay bà Tô xin tha thứ nói: “Dì ơi, dì đừng đánh được không? Anh Thăng sẽ rất đau ạ.”

Bà Tô rất yêu mến Phan Hiểu Nhục, cô bé xinh đẹp như vậy, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt đen nhánh phát sáng, mắt ngọc mây ngài, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng luôn ngọt ngào nói “Con chào dì”, sao lại không khiến người ta yêu thích chứ.

Phản Hiểu Nhực là bé ngoan người gặp người thích như thế mà lại cứ khẳng khái yêu mến “anh Thắng” của cô bé vô cùng, tuy rằng bà Tô làm sao cũng không hiểu được con trai mình rốt cuộc đổ thuốc mê cho Hiểu Nhực thế nào, cậu có thể lấy đâu ra một tí ưu điểm chứ, nhưng mỗi lần vào lúc này bà chỉ đành chịu mà hung hăng trừng Tô Thắng mấy cái, còn dùng sức dí vào đầu cậu, giọng điệu đầy quả trách nói: “Con nhớ kỹ cho mẹ, hôm nay Hiểu Nhực xin tha cho con nên mẹ bỏ qua cho đây, sau này con còn dám làm nữa xem!”

Thế là Phản Hiểu Nhực nín khóc mỉm cười, rồi lấy ra chiếc khăn tay trắng tinh sạch sẽ của mình đưa cho Tô Thắng: “Anh Thắng...” Nhưng mà Tô Thắng chưa bao giờ cảm kích, cậu khinh thường nhìn cô bé chài đầu kiêu công chúa và mặc chiếc váy phồng mới, cậu đảo mắt, mở ra bàn tay nhỏ bé mũm mĩm của cô bé rồi nhét khăn vào, sau đó cậu chạy đi không thèm quay đầu lại.

Phản Hiểu Nhực không để ý, cô bé vẫn chạy theo sau Tô Thắng, hô lên giọng nói nhỏ nhẹ ngọt ngào của mình: “Anh Thắng anh Thắng...”

Năm Tô Thắng tám tuổi, Phản Hiểu Nhực được bảy tuổi, có một lần Tô Thắng cùng thằng bé khác đánh nhau. Thằng bé kia tên là Nghiêm Vu, lớn hơn Tô Thắng một tuổi, thậm chí tướng tá gấp hai lần Tô Thắng, vẻ mặt dữ tợn hung hăng. Tô Thắng làm sao là đối thủ của cậu ta, chậm một chút là bị đánh bại ngay. Phản Hiểu Nhực ở bên cạnh rung rung nước mắt không ngừng hô to: “Đừng đánh! Đừng đánh!” Nhưng thằng bé đáng về bề vệ hừng hực khí thế kia hoàn toàn không chú ý tới cô bé, cậu ta càng hăng hái hơn trong tiếng kêu gào trợ oai đình tai nhức óc.

Ngay lúc thằng bé tên là Nghiêm Vu kia ra sức nắm một nhúm tóc của Tô Thắng khoe khoang ra oai, thế giới nhỏ bé của Phản Hiểu Nhực rối cuộc bùng nổ! Cô bé đột nhiên xông lên, đẩy ra Nghiêm Vu trước đó còn cười kiêu ngạo. Tuy rằng sức lực của Phản Hiểu Nhực không di chuyển được thằng bé cao to kia còn đang tranh luận, nhưng Nghiêm Vu quả thực sững sờ một chút. Phản Hiểu Nhực tròn mắt nhìn, trề môi mỉa mai, chỉ vào Nghiêm Vu la lớn: “Cá muối thối! Anh dựa vào cơ thể cao to mà bắt nạt anh Thắng! Tôi sẽ đi méc dì!”

Nghiêm Vu vừa nghe thấy biệt danh “cá muối thối” nhất thời nổi trận lôi đình, cậu ta vừa định giơ tay lên thì nhớ tới Phản Hiểu Nhực là bé ngoan trước mặt người lớn, cậu ta mau chóng rút tay lại, trông mặt xoay vòng, cậu ta cười ha ha nói: “Tô Thắng thật vô dụng! Đánh không lại người ta còn muốn đưa con gái nũng nịu ra mặt cho! Ha ha ha ha...”

Xung quanh đều là những thằng bé khác, vừa nghe lời này bọn chúng đều cười vang, cùng lên tiếng kêu la: “Anh Thắng! Thật vô dụng! Anh Thắng! Thật vô dụng!...”

Khuôn mặt Tô Thắng nhất thời ửng đỏ, ngón tay nắm thành quyền không ngừng phát run, cậu trừng mắt nhìn Phản Hiểu Nhực với vẻ căm ghét như là thù địch. Đối với tình huống trước mắt, Phản Hiểu Nhực nhất thời không phản ứng lại, cô bé ngây ngốc cả người. Vừa xoay đầu nhìn về phía Tô Thắng thì cô bé liền nghe được cậu dùng giọng điệu rất hung dữ dường như rít qua kẽ răng mà quát to về phía cô bé: “Phản Hiểu Nhực! Tôi nói cho em biết, tôi ghét em đi theo sau tôi cả ngày! Tôi ghét em nhất!”

Nước mắt của Phản Hiểu Nhực sắp tuôn trào, Tô Thắng lại thêm vài câu: “Phản Hiểu Nhực! Em có biết vì sao em tên là Phản Hiểu Nhực không? Chính là ‘Phiên! Tiểu! Nhực’ vừa phiên, vừa nhỏ lại yếu đuối!”

() Phản Hiểu Nhực và Phiên Tiểu Nhực phát âm giống nhau.*

Lúc này cửa nước mắt của Phản Hiểu Nhực hoàn toàn mở ra, cho dù làm sao cũng không chế ngự được, cô bé ngồi xổm xuống oà khóc to, nước mắt nước mũi dính đầy mặt. Cô bé vừa khóc vừa chu miệng lẩm bẩm “Anh Thắng”, đôi tay vô nhãn lần vấy giống như muốn nghiền nát.

Một đám nhóc con thấy thế lập tức giải tán, trong phút chốc chẳng còn ai cả.

Chỉ còn lại Tô Thắng đứng cách đó không xa, trông thấy bóng dáng nhỏ bé khóc thảm thương, cậu mím chặt môi.

Hôm nay đương nhiên Tô Thắng không thoát khỏi bị ăn đòn, nhưng lạ là cậu không gào thét như lợn bị mổ, Phản Hiểu Nhực cũng là lần đầu tiên không qua đây xin tha thứ.

Lại qua vài ngày, đằng sau Tô Thắng vẫn không có người hầu nhỏ vốn một tác không rời kia.

Hai bên ba mẹ đều thấy kỳ lạ, mẹ của Phản Hiểu Nhực nói hết lời mới dỗ dành cô bé đến nhà Tô Thắng chơi. Bà Tô nhiệt tình đãi kẹo thức uống, vô cùng thân thiết coi cô bé như là con gái mình. Bà Tô và Phản Hiểu Nhực tán gẫu hồi lâu, cuối cùng bà nhin không được hỏi: “Hiểu Nhực à, sao gần đây con không đi chơi cùng anh Thắng?”

Phản Hiểu Nhực trề môi nói: “Dì, con và anh Thắng không có gì!”

Bà Tô càng ngạc nhiên, vừa định hỏi vì sao thì cô bé nói tiếp: “Dì ơi, dì đặt tên không đúng rồi, Tô Thắng thư sinh chỗ nào, rõ ràng là một võ phu!”

Không ai nhìn thấy, Tô Thắng trốn ở phòng bếp lén uống nước ngọt có ga đã nghe được, ánh mắt cậu âm thầm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Oán Trắc Mã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Phàn Hiểu Nhược, em dám quên tôi thử xem?!

Năm thứ hai, bởi vì ông Tô chuyển công tác nên cả nhà Tô Thắng dọn đi.

Trong suốt một năm trước đó, số lần Phàn Hiểu Nhược và Tô Thắng nói chuyện với nhau có thể đếm được trên đầu ngón tay, thỉnh thoảng cho dù đối diện nhau, Phàn Hiểu Nhược cũng làm như không thấy mà lơ ngay luôn. Bởi vậy cô đương nhiên không chú ý tới, mỗi khi vào lúc này, Tô Thắng sẽ cúi đầu, che dấu ánh mắt ảm đạm.

Trước khi đi, hai nhà nói lời tạm biệt với nhau. Bà Tô đương nhiên không muốn rời xa Phàn Hiểu Nhược, bà ôm cô rồi hôn cô, Phàn Hiểu Nhược cũng ướt khoé mắt: “Đi ới, con sẽ nhớ ới.” Phàn Hiểu Nhược vút Tô Thắng một bên không thèm nói chuyện, cô vẫn rất thích bà Tô, lúc nào bà cũng có thể làm như ảo thuật biến ra rất nhiều kẹo và đồ chơi, mẹ cô lại không có, mỗi lần đều quần lấy mẹ thật lâu mới xin được một viên kẹo trái cây.

Sau khi Tô Thắng rời khỏi, Phàn Hiểu Nhược trải qua cuộc sống vui vẻ như thường, cô vẫn luôn được lòng người.

Cứ như vậy mười năm trôi qua, trong nháy mắt Phàn Hiểu Nhược đã mười tám tuổi, bắt đầu kiếp sống trung học.

Sau khi trưởng thành, tiếc là Phàn Hiểu Nhược không xinh đẹp như trong tưởng tượng của mọi người, nhiều lắm chỉ có thể coi là một đoá hoa trắng thuần khiết. Chiều cao không cao lắm, bình thường nếu có người hỏi cô luôn rất cố gắng ưỡn ngược hóp bụng lớn tiếng nói: “Tôi cao một mét sáu mốt!” Mái tóc dài như sợi mì hiếm khi buộc lại, nhưng cô luôn thích kẹp tóc màu xanh. Chỉ có đôi mắt vẫn đen láy phát sáng như trước, thường xuyên chớp chớp lông mi thật dài.

Sau hôm khai giảng không bao lâu, vào một buổi trưa ngày chủ nhật.

Quang cảnh lúc ba bốn giờ, người đi đường thưa thớt tại thị trấn nhỏ bé, tất cả dường như bị ánh mặt trời chói chang của cuối thu phơi nắng đến choáng váng, rơi vào giấc ngủ trưa còn chưa tỉnh lại.

Sau khi không chịu nổi lời cảm ràm của mẹ, Phàn Hiểu Nhược rút cuộc nhận lệnh đi ra ngoài, tiệm hoa cách nhà hai con phố, cô bê chậu hoa lan hồ điệp mới vừa mua đi về. Cầm trong tay mới nhận ra, chậu hoa này không phải nặng bình thường, Phàn Hiểu Nhược run run hai cánh tay mảnh khảnh, chậm chậm đi về, vừa đi trong lòng vừa lẩm bầm, oán trách mẹ khó khăn.

Vào lúc này Phàn Hiểu Nhược liền trông thấy một chàng trai.

Cuối hạ đầu thu, ánh nắng giờ đây mang theo dáng vẻ đặc biệt được bao phủ bởi lớp voan mỏng mà chiếu rọi xuống, cửa hàng đĩa nhạc và phim bên đường vừa mới khai trương, còn buộc hai chùm bong bóng lớn, đang rõ ràng phát ra bài hát “Tình yêu có lên” của Vương Tâm Lăng: “yo-le-yi-o-le-yi-o-le, le-yi-o-le-yi-o-le, dù gì tình yêu của em cũng phải có lên!”

Phàn Hiểu Nhược cố gắng bê chậu hoa cao hơn một chút, xuyên qua kẽ hở của hoa lan, cô bỗng nhìn thấy một chàng trai tại con đường đối diện. Con người cao cao gầy gầy, áo sơ mi màu đen, cổ tay áo xắn rất cao, quần jean xanh nhạt, có lẽ là giặt đến bạc màu, ăn mặc rất tùy ý cũng rất thoải mái. Mái tóc loà xoà trước trán hơi hỗn độn, nhưng ánh nắng vẫn phác hoạ đường nét một bên mặt của chàng trai rất rõ ràng. Nhưng chỗ hấp dẫn Phàn Hiểu Nhược nhất chính là tai trái của chàng trai, một chiếc hoa tai đá thủy tinh chiết xạ sáng chói dưới ánh mặt trời.

Phàn Hiểu Nhược đã trở thành hội viên của hiệp hội “Mê trai” nhiều năm nay, giờ phút này cô lại ngây dại, tay bưng chậu hoa lan càng đi càng chậm, cuối cùng từ từ ngừng lại.

Đợi đến lúc tầm mắt của chàng trai kia hướng qua phía này, Phàn Hiểu Nhược mới chợt phát giác mình lại ở trên đường cứ ngỡ ngác như thế mà nhìn chăm chăm người ta, hơn nữa đang bưng một chậu hoa, vẫn không nhúc nhích.

Chàng trai kia khẽ cười, khuôn mặt Phàn Hiểu Nhược đã sớm phồng lên đỏ rần như bong bóng của cửa hàng đĩa nhạc và phim, cô dùng sức lực mạnh nhất từ trước đến nay, chạy bay đi mất hút.

Hôm sau là thứ hai, sáng sớm đến trường, Phàn Hiểu Nhược tự động loại bỏ sự bối rối của mình hôm qua, cô cười híp mắt nói với cô bạn với vẻ thần bí: “Đỗ Từ Mộng, trưa hôm qua tớ nhìn thấy một anh chàng rất đẹp trai!”

Đối với sự ảo tưởng của Phàn Hiểu Nhược, Đỗ Từ Mộng đã sớm tập thành thói quen, cô thuận miệng hỏi: “Ồ, tên gì?”

Phàn Hiểu Nhược vịn vịn ngón tay, lắc đầu nói: “Tớ không biết.”

Đỗ Từ Mộng quay đầu qua, ngạc nhiên nói: “Cậu cũng có lúc không biết đôi phương tên gì sao?”

Phàn Hiểu Nhược trừng mắt: “Này, Đỗ Từ thôi, hôm qua tớ tình cờ nhìn thấy trên đường, được không? Hơn nữa, cậu có ý gì?”

Lông toàn thân đều dựng đứng lên, Đỗ Từ Mộng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Phàn Hiểu Nhược: “Cậu, vừa, mới, gọi, tớ, là, gì?”

Phàn Hiểu Nhược chìa hai tay ra, vội xoay người ngồi ngay ngắn, mở sách ra cao giọng đọc lên: “Trận mưa vừa dứt, dùng chân muộn màng...”

Âm thanh lạnh giá của Đỗ Từ Mộng truyền tới: “Phàn Hiểu Nhược, cậu cầm sách ngược rồi kia.” Phàn Hiểu Nhược hơi nghiêng mặt, lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóc lóc.

Song, tâm trạng tốt của ngày hôm nay đi theo Phan Hiểu Nhượng đến khi tan học về nhà.

Vừa mới vào cửa, cô liền nghe thấy mẹ ở phòng khách cùng ai đó trò chuyện rất vui vẻ, Phan Hiểu Nhượng nghĩ thầm, chẳng lẽ trong nhà có khách tới? Mới đi vài bước, mẹ tình mắt nhìn thấy cô liền lớn tiếng hô lên: “Hiểu Nhượng, mau đến xem ai tới này?”

Phan Hiểu Nhượng rất hiếu kỳ, cô liền chạy vào trong. Ánh mắt vừa trông thấy một bóng dáng quen thuộc, Phan Hiểu Nhượng lập tức ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Mẹ Tô! Mẹ Tô, sao đi lại đến đây? Con nhớ đi muốn chết!” Nói xong cô liền nhào qua. Thế nhưng vừa mới dành một cái ôm thật to cho bà Tô, trong nháy mắt máu cô đông lại, trong đầu chỉ có một âm thanh: cái tên Tô Thăng vừa thấp vừa béo lại đen còn cười nhạo mình có phải cũng đến hay không?

Cô ngẩng đầu, quả thực nhìn thấy một anh chàng xa lạ ngồi đối diện, chỉ là, sao có chút quen mặt?

—— không ngờ đó chính là anh chàng đẹp trai mà cô đã thấy ngày hôm qua!

Lúc này máu từ đầu đến chân của Phan Hiểu Nhượng hoàn toàn đông đặc, khuôn mặt vốn trắng nõn giờ phút này đã đỏ rần giống như chi cần nặn ra là bắn tung toé. Đáy lòng Phan Hiểu Nhượng nghiêng rầm nghiêng lợi oán hận nói: khá lắm Tô Thăng, quả thật là kẻ xấu xa đứng số một trên thế giới này! Hồi bé ăn hiếp mình, bây giờ còn thay đổi diện mạo để lừa gạt tình cảm của thiếu nữ thuần khiết.

Mẹ Phan Hiểu Nhượng thấy con gái mình nhìn chằm chằm người ta, khuôn mặt lại đỏ bừng, hồi lâu không nói câu nào, bà tưởng rằng Phan Hiểu Nhượng đã quên, vội vàng có lòng tốt nhắc nhở: “Hiểu Nhượng, cậu ấy là Tô Thăng, con đã quên rồi sao? Hồi bé con luôn leo đèo theo sau cậu ấy gọi ‘anh Thăng’ đấy.”

Ai ngờ, lời nói của mẹ khiến ngọn lửa dưới đáy lòng Phan Hiểu Nhượng trong phút chốc cháy mạnh, muốn bùng lên lại không thể bùng lên, chỉ đành tiếp tục nghiêng rầm nghiêng lợi dưới đáy lòng, chẳng nói được lời nào.

Bà Tô thấy dáng vẻ của Phan Hiểu Nhượng thế này, bà sờ đầu cô cười yêu chiều: “Ôi chao, khi đó Hiểu Nhượng còn nhỏ mà! Đã qua mười năm rồi, không còn nhớ cũng bình thường.”

Phan Hiểu Nhượng vừa định dời tầm mắt thì nghe được từ phía đối diện truyền đến một âm thanh trầm thấp: “Phan Hiểu Nhượng, em dám quên tôi thử xem?!”

Một câu nói đột ngột thốt ra, nhanh chóng dập tắt ngọn lửa trong lòng Phan Hiểu Nhượng.

Cô đã bị hoá đá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Oán Trắc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tô Thăng, cảm ơn anh

Đối với việc gia đình Tô Thăng dọn về, điều khiến Phan Hiểu Nhượng quan tâm nhất là —— Tô Thăng lại học cùng lớp với cô!

Khi thầy giáo giới thiệu “học sinh chuyển trường” trên bục giảng, phía dưới quả nhiên là một tràng tiếng nuốt nước bọt, ngay cả Đỗ Từ Mộng cũng mở to mắt nhìn nam sinh xa lạ này. Phan Hiểu Nhượng ngồi phía dưới bệ tay, thật muốn “vung ma đao xoẹt về phía Tô Thăng”.

Sau khi tan học, thừa dịp xung quanh không người, Phan Hiểu Nhượng tóm cổ áo Tô Thăng hung dữ hỏi: “Sao anh chạy đến lớp chúng tôi học hả? Chẳng phải anh lớn hơn tôi một tuổi ư?”

Tia sáng trong mắt Tô Thăng chợt loé, sau đó miễn cưỡng nói: “Tôi sinh cuối năm, em sinh đầu năm, cho nên vẫn cùng một lớp, em thật là không ngốc bình thường.”

Phan Hiểu Nhượng vừa định bùng nổ, Tô Thăng đã nhìn xuống dưới một cái rồi thốt ra một câu: “Còn nữa, em nhón chân như vậy, luyện tập múa ba lê à?” Thế giới nhỏ bé của Phan Hiểu Nhượng xẹp lép trong tích tắc.

Sau khi vào trung học, thành tích của Phan Hiểu Nhượng vẫn trung bình, luôn luôn quanh quẩn tại thứ hạng 15 đến 20, lên cũng không lên, xuống cũng không xuống. Chủ nhiệm lớp suy nghĩ hồi lâu mới nghĩ ra một câu khen ngợi: “Trò Phan Hiểu Nhượng, thành tích của em rất ổn định.”

Nhưng kiểm tra của tháng này, Phan Hiểu Nhượng lại đứng thấp nhất trước nay chưa từng có, cô chỉ đứng thứ 24.

Nguyên nhân là, bạn học Phan Hiểu Nhượng yêu đương.

Không, là thâm mến, xuân tâm nảy mầm.

Trên đường về nhà, Phan Hiểu Nhược vẫn cúi đầu không nói gì, làm cho Tô Thắng rất không được tự nhiên vì đã quen với vẻ giương nanh múa vuốt của cô. Cuối cùng Tô Thắng không thể nhịn được mà gọi cô lại: “Phan Hiểu Nhược! Chẳng phải là một lần thất bại thôi ư? Sau này tiếp tục cố gắng.”

Phan Hiểu Nhược trừng mắt nhìn anh, dậm chân nói: “Hừ, tôi biết anh đúng nhất, giờ muốn châm chọc tôi mà! Ông trời thật sự không có mắt!”

Tô Thắng bị cô làm nghẹn họng, nhưng sau đó nói ngay: “Hiểu Nhược, sau này tôi dạy dỗ cho em nhé?” Phan Hiểu Nhược phản đối ngay: “Tôi không cần anh dạy dỗ cho tôi! Tôi đi tìm Lê Hà của lớp 2!”

Lê Hà chính là đối tượng xuân tâm này nằm của Phan Hiểu Nhược.

Khi nghe được những lời này, trong nháy mắt khuôn mặt Tô Thắng trầm xuống: “Không được!”

Phan Hiểu Nhược lại tròn mắt nhìn anh: “Anh lo làm gì?!”

Buổi tối lúc ăn cơm, mẹ vừa ăn canh vừa nói: “Hiểu Nhược à, từ giờ trở đi mỗi cuối tuần Tô Thắng sẽ dạy dỗ cho con, một tuần ba lần, ngay tại nhà chúng ta. Con phải quý trọng cơ hội này đấy!” Phan Hiểu Nhược vừa định phản bác, nhưng khi ngẩng đầu liền trông thấy vẻ mặt oai nghiêm của ba, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Không ngoài dự liệu, trong lòng Phan Hiểu Nhược càng mắng Tô Thắng nhiều hơn.

Mưa đầu thu liên miên không dứt mà đổ mưa nầy ngày trời.

Hôm nay, Phan Hiểu Nhược vừa từ căn tin trở về, toàn thân đã sớm ướt sũng. Bên trong đôi giày đều là nước, mỗi bước đi đều phát ra âm thanh “phịch phịch”. Cô chắc chắn bên người không mang theo giày sạch, nhưng đôi giày này thật không còn cách nào để mang nữa. Bỗng nhiên cô nhớ tới trong ngăn kéo còn có một đôi guốc gỗ chưa bao giờ mang, Phan Hiểu Nhược thở dài, xem ra chỉ có thể thay đôi guốc gỗ, may mà trời không lạnh lắm.

Phan Hiểu Nhược bung cúc nước vừa rót ra, từ bực giảng đi về chỗ ngồi, đột nhiên có mấy người không nhìn đường mà đuổi theo nhau đùa giỡn. Lúc đầu không thấy gì, nhưng mới đi hai bước, cô chợt cảm thấy không thích hợp. Phan Hiểu Nhược cúi đầu: chân phải có hai móng chân đã bị găm đến mức bị lật lên từ giữa ngón, rướm máu, vô cùng đau đớn.

Từ nhỏ Phan Hiểu Nhược đã sợ đau, vừa thấy móng chân mình thế này nước mắt cô nhanh chóng đọng đầy. Không biết vì sao, Phan Hiểu Nhược theo bản năng nhìn qua chỗ ngồi của Tô Thắng, nhưng không thấy được bóng dáng mình muốn tìm, cô rút cuộc òa khóc.

Ngay lúc Đỗ Tử Mộng bị hoảng sợ muốn hỏi cô xảy ra chuyện gì thì đột nhiên một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy Phan Hiểu Nhược, bên tai là âm thanh quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn: “Hiểu Nhược, tôi đưa em đến phòng y tế.”

Phan Hiểu Nhược vừa nghe được âm thanh này liền ngừng đầu, không biết khi nào thì Tô Thắng đã đứng bên cạnh cô, đỡ lấy cánh tay cô. Trong lúc nhất thời ngơ ngác, cô sững người, trong chớp mắt òa khóc lên: “Tô Thắng... tôi đau muốn chết...”

Cánh tay Tô Thắng cứng đờ, sau đó anh hạ thấp giọng dỗ dành: “Được được được, chúng ta mau chóng đến phòng y tế.”

Phan Hiểu Nhược vẫn còn dùng sức khóc to, Tô Thắng rút cuộc không chịu nổi, anh véo cánh tay cô một cái: “Em có đi hay không?” Phan Hiểu Nhược bị véo đột nhiên ngừng đầu, vừa định mắng anh thì mới phát hiện, không biết khi nào mọi người trong phòng học đều nhìn chăm chú hai người bọn họ, lặng ngắt như tờ.

Trong đầu Phan Hiểu Nhược hiện lên hai chữ: xong rồi.

Buổi tối Phan Hiểu Nhược nâng đùi phải lên cao, ngồi trên sofa không hề có hình tượng mà gặm quả táo.

Đầu óc như là không nghe lời sai bảo, theo tần suất trung bình mỗi phút đồng hồ luôn bay về người Tô Thắng.

Buổi chiều ở phòng y tế, khi bác sĩ vừa lấy ra cái kẹp lớn, không ngoài dự liệu Phan Hiểu Nhược khóc lóc thảm thiết, bác sĩ khó xử, kéo lần này đến lần khác cũng không có cách kẹp giữ cái móng đang vênh lên! Ngay lúc Phan Hiểu Nhược sắp bắt đầu một lượt khóc lóc mới thì Tô Thắng đột nhiên ôm cô.

Cái ôm mạnh mẽ như vậy, lòng bàn tay ấm áp xoay đầu Phan Hiểu Nhược qua một bên, không để cô nhìn thấy bác sĩ. Phan Hiểu Nhược bị hù dọa, tiếng nước nở trước đó nghẹn trong cổ họng không thoát ra được cũng chẳng nuốt xuống được. Thế nhưng, như là kỳ tích, nước mắt Phan Hiểu Nhược lại theo đường cũ từ từ trở về, vẻ hoang mang lúc đầu đã dần dần lắng lại trong độ ấm của lòng bàn tay và cái ôm kia. Mãi cho đến sau đó bôi cồn, thoa thuốc, băng bó, mặc dù đau nhưng Phan Hiểu Nhược lại bình tĩnh khác thường, chỉ là nắm chặt cánh tay Tô Thắng.

Khi ra khỏi phòng y tế, Tô Thắng vẫn không buông tay ra, đầu óc Phan Hiểu Nhược giống như bị hòng rồi, đè ép thế nào cũng không muốn buông tay Tô Thắng. Lúc quẹo qua chỗ rẽ, cô hình như nghe được tiếng thở dài trầm thấp của anh: “Sao lại còn thích khóc như thế, y chang như hồi trước.” Trong phút chốc khuôn mặt Phan Hiểu Nhược chín như quả cà chua.

Phan Hiểu Nhược dùng sức lắc đầu, không được, sao lại nhớ tới người kia.

Cô dùng sức cắn một miếng táo, muốn như mọi khi trong lòng mắng Tô Thắng nhiều lần, nhưng cô phát giác làm thế nào cũng không tìm được lời mắng

chửi trong đầu.

Ừm, thực ra, Phàn Hiểu Nhược lại cần miếng táo, không thể không thừa nhận.

Tô Thăng, cảm ơn anh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Oán Trục Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Phàn Hiểu Nhược, sau này không cho phép em đi tìm Lê Hà nữa!

“Căn cứ huấn luyện ma quỷ” của Tô Thăng vốn quyết định tại nhà Phàn Hiểu Nhược, nhưng trên thực tế gần như mỗi lần đều là Phàn Hiểu Nhược đi gõ cửa nhà kẻ bên. Bà Tô sẽ luôn chuẩn bị một đồng đồ ăn vặt, cười tủm tỉm chờ cô đến. Sau mỗi lần thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ của Tô Thăng, Phàn Hiểu Nhược sẽ rất cố gắng phấn đấu sự nghiệp ăn uống lớn lao, mà Tô Thăng luôn ở bên cạnh lạnh nhạt nói: “Em là dân bị bỏ đói à? Kiếp trước chưa từng thấy đồ ăn vặt sao, ăn nhanh như vậy!” Cô phớt lờ anh, tiếp tục ăn ngón nghiêng, ăn rất vui vẻ.

Thực ra Phàn Hiểu Nhược không biết, mỗi lần nhà họ Tô đi siêu thị, người nhét từng bịch đồ ăn vặt vào trong giỏ hàng chính là Tô Thăng.

Hôm nay thời tiết đặc biệt sáng sủa, bầu trời xanh thẳm vô biên vô hạn tươi sáng ít khi nhìn thấy một áng mây, trong suốt như có thể nổi trên mặt nước.

Thế nhưng, tương phản với thời tiết tươi đẹp này, tình cảnh bây giờ của Phàn Hiểu Nhược có thể nói là “nước sôi lửa bỏng”.

Tô Thăng cầm bài kiểm tra toán hàng tuần của cô ra, trên đó viết rất rõ ràng: 100.

Tô Thăng điềm tĩnh, giọng nói lạnh băng thốt lên: “Bài kiểm tra đơn giản như vậy, em chỉ được nhiều đây điểm thôi sao? So với điểm trung bình còn thấp hơn nhiều.” Phàn Hiểu Nhược ấp úng hồi lâu, rồi nhỏ giọng nói: “100 điểm, dù sao cũng là số chẵn...” Tô Thăng trừng mắt, nhìn cô hằm hằm, lời nói rít ra từ trong kẽ răng: “Số chẵn? Tổng số điểm là 160!”

Sau đó, Tô Thăng mở ra bài kiểm tra, cầm bút, bắt đầu giảng giải những bài cô đã làm sai.

Thực ra Tô Thăng giảng bài rất tỉ mỉ kiên nhẫn. Tiếc rằng tâm tư của Phàn Hiểu Nhược hoàn toàn không ở nơi này, nó đã sớm bay lên chín tầng mây.

Thứ sáu tuần sau chính là sinh nhật của Lê Hà, tóm lại tặng gì cho cậu ấy mới tốt đây? Cũng không biết bình thường Lê Hà thích gì, hiện tại cần thứ gì nhất...

Mấy dấu chấm hỏi thật to quanh quẩn trong đầu Phàn Hiểu Nhược suốt, càng không ngừng gõ vào đầu cô, gõ đến mức cô choáng váng, bộ não căng ra sao xoay vòng vòng, hoàn toàn không rành rồi lắng nghe Tô Thăng giảng cái gì.

Tô Thăng nói một hồi thì phát hiện ánh mắt của Phàn Hiểu Nhược không ổn, rõ ràng là đang vẽ thất thần. Tô Thăng nghiêng rằng nghiêng lợi: “Phàn! Hiểu! Nhược! Em suy nghĩ gì đó?”

Phàn Hiểu Nhược hết hồn giật nảy người, cô vỗ ngực oán trách: “Anh làm gì hả? Không nghe câu ‘người dọa người, hù chết người’ sao? Thật là...”

Tô Thăng bình tĩnh nhìn Phàn Hiểu Nhược, sau một lúc lâu anh mới mở miệng, giống như tùy ý hỏi han: “Nghe nói gần đây em rất để ý tới một nam sinh tên là Lê Hà?” Phàn Hiểu Nhược bị dọa lần nữa, cô vội xua tay cười gượng ập úng nói: “Không có không có, chỉ là cảm thấy cậu ấy rất đẹp trai mà thôi...hi hi...”

“Thật sao?” Nghe ra vẫn bình tĩnh như thường, nhưng Phàn Hiểu Nhược không để ý bàn tay lật trang sách siết chặt.

“Đúng vậy...” Phàn Hiểu Nhược cười ngây ngô, gật đầu lia lịa.

Chiều thứ sáu, sau khi tan học, các học sinh ngoại trú đều đi qua bãi đỗ xe.

Tại một góc cách bãi đỗ xe hơn trăm mét, trước mặt Phàn Hiểu Nhược là một nam sinh mày kiếm mắt sao, giờ phút này đang nhìn Phàn Hiểu Nhược với vẻ khó hiểu.

“Ừm...bạn Lê Hà, xin chào...mình tên là Phàn Hiểu Nhược...” Âm thanh của cô nhỏ xiu.

“À, xin chào.” Lê Hà thân nhiên trả lời.

“Thì là...chính là...thế này...” Phàn Hiểu Nhược ập úng hồi lâu vẫn chưa nói ra nguyên do.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Lê Hà nhíu mày, có chút mất kiên nhẫn, “Bạn gái tôi còn đang chờ tôi.”

Một từ “bạn gái” hoàn toàn khiến Phan Hiểu Nhượng không thể thốt ra lời, cô mở miệng hỏi lâu nhưng vẫn không nói gì, trong đầu trống rỗng, chỉ còn lại hai chữ “bạn gái” liên tục lượn vòng, trong lòng còn đắng hơn cả thuốc đông y.

Cho đến khi sau lưng truyền đến một âm thanh quen thuộc, Phan Hiểu Nhượng mới đột nhiên phát hiện Lê Hà đã đi xa.

Cô quay lại nhìn, quả nhiên là Tô Thắng.

“Em đang làm cái gì thế?” Âm thanh lạnh đến xương cốt.

“Tôi... tôi không làm gì cả...” Phan Hiểu Nhượng hơi né tránh, lặng lẽ cụp mắt xuống.

“Phan Hiểu Nhượng, em hãy nghe cho kỹ,” Tô Thắng gần từng chữ một, “Sau này không cho phép em đi tìm Lê Hà nữa!”

Hai chữ “Lê Hà” này có tính chạm đến đã kích mà Phan Hiểu Nhượng vừa mới chịu đựng. Dường như nỗi uất ức và sự hy vọng tan biến nằm trong đáy lòng rốt cuộc tìm được chỗ trú ra, Phan Hiểu Nhượng ngẩng mặt lên, lớn tiếng giận dữ nói: “Tô Thắng thôi! Anh cho mình là ai hả, dựa vào gì mà lo chuyện của tôi? Tôi tìm ai thì chộc tới anh sao? Tôi thích tìm ai liên quan gì đến anh?...”

Tô Thắng vừa nghe được, thoáng có chút tức giận, anh muốn nói gì đó, tiếc rằng Phan Hiểu Nhượng như súng máy không cho anh thời gian mở miệng.

Tô Thắng chỉ nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn của Phan Hiểu Nhượng, cùng đôi môi đỏ au không ngừng đóng mở. Cái miệng nhỏ nhắn đỏ au kia nổi bật trên khuôn mặt trắng nõn càng lộ ra vẻ đẹp rực rỡ, giống như hoa anh đào quỳên rũ.

Trong lúc Tô Thắng còn chưa ý thức được mình đang làm gì, anh đã cúi người xuống, một tay ôm Phan Hiểu Nhượng vào trong lòng, bờ môi ấm áp phù trên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Oán Trục Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tô Thắng, sao anh âm hồn không tan thế!

Phan Hiểu Nhượng ngồi tại bàn học, trước mặt là một quyển sách toán bỏ tùc đang mở ra, cô cầm một cây bút máy trong tay, vẽ loạn xạ trên tờ giấy nháp.

Cô đã duy trì tư thế này hơn nửa tiếng đồng hồ, chỉ là không viết chữ nào, ánh mắt cũng không nhìn xuống quyển sách, rõ ràng là bay tới một nơi hư không mịt mù xa xăm. Nhìn kỹ lần nữa mới phát hiện, biểu cảm trên khuôn mặt Phan Hiểu Nhượng thật đúng là có muôn vàn biến hoá, lúc thì nghiêng răng nghiêng lợi, lúc thì nhíu mày trầm tư, lúc khác lại cười ngây ngô, có điều sắc mặt vẫn đỏ bừng, thậm chí là lúc cười ngây ngô nhiệt độ lan tràn đến sau lỗ tai.

Hiển nhiên, đối tượng khiến Phan Hiểu Nhượng nghiêng răng nghiêng lợi thoát cái lại cười ngây ngô, chẳng ai khác ngoài Tô Thắng.

Không ngoài dự liệu, đêm đó Phan Hiểu Nhượng mất ngủ.

Phan Hiểu Nhượng lúc nào dính lấy gối là ngủ ngay lại mất ngủ! Việc này rất nghiêm trọng!

May mà hôm sau là cuối tuần, Phan Hiểu Nhượng đã thức dậy từ sáng sớm, thu dọn túi hành lý, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn mà bước đi. Mẹ thấy cô thế này liền hoảng sợ, bà vội hỏi làm sao vậy. Phan Hiểu Nhượng không quay đầu, chỉ ném ra một câu “Con về quê nội”, sau đó chạy trốn chết.

Ngồi trên xe buýt về quê, trong lòng Phan Hiểu Nhượng không ngừng râm rì.

Tô Thắng sao có thể đột ngột hôn mình chứ... Mình giữ gìn nụ hôn đầu tiên đã mười tám năm, cứ thế chẳng rõ ràng gì, cũng chẳng có chút lãng mạn như trong tưởng tượng... Hơn nữa lại là sau khi vừa biết được Lê Hà đã có bạn gái... Tuy rằng cũng có mất mát, nhưng không đến nỗi đau lòng khổ sở, dù sao trai đẹp cũng còn đây ra đấy... Nhưng Tô Thắng sao có thể... Trước đó mình còn cảm động vì anh ấy đưa mình đến phòng y tế...

Thực ra... dù cho hôn mình cũng được, nhưng sao lại ở địa điểm như thế, còn không báo trước nữa...

Trời ơi! Cái gì đây!

Phan Hiểu Nhượng dùng sức lắc đầu, trong đầu như mớ bòng bong, quả thực còn khó kéo hơn sợi len.

Quên đi, mặc kệ anh ấy, mình về quê giải sầu là được.

Vì thế Phàn Hiểu Nhượng dựa vào cửa sổ, nhắm mắt ngủ bỏ sung.

Cũng không biết qua bao lâu, tóm lại là chờ Phàn Hiểu Nhượng ngủ một giấc, khi tỉnh lại thì đã tới trạm cuối cùng. Mà trạm cuối cùng cũng chính là nơi cô muốn đến.

Xuống xe, ra khỏi trạm xe, Phàn Hiểu Nhượng hít một hơi thật sâu, nhất thời cảm thấy tâm trạng khoan khoái hơn nhiều.

Nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ, Phàn Hiểu Nhượng sờ bụng mình đang “xì xào” kháng nghị, cô nhớ tới mình còn chưa ăn sáng, vì thế quyết định ăn no bụng trước rồi hẵng nói.

Ở ven đường có một quán ăn nhỏ, cô đi vào ăn một bữa dân dã, sau khi ăn no nê thì bắt đầu lên đường. Có điều, nông thôn dường như rất thú vị, có cây trúc có chuồn chuồn, các cụ già ăn xong bữa cơm thì phơi nắng tán dóc, có mấy đứa nhỏ hợp nhóm chơi ném bao cát... Phàn Hiểu Nhượng cảm thấy tâm tư ngửa ngáy, quên mất còn phải đi tìm nhà bà nội.

Đợi đến lúc Phàn Hiểu Nhượng phản ứng lại thì mặt trời đã xuống núi, cô vỗ ót quát to một tiếng không tốt, cô mau chóng lấy ra địa chỉ.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc Phàn Hiểu Nhượng xoay người, cô lại đụng phải một bức tường thịt.

Phàn Hiểu Nhượng cần nhả oán trách: “Ai đó? Đi đường sao...”

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn người phía sau mình, cô lập tức im bật, ngẩn ngơ tại chỗ. Sau một lúc lâu, từ kẽ răng cô mới rít ra một câu: “Tô Thắng, sao anh lại âm hôn không tan thế!”

Giọng nói còn chưa dứt hẳn thì cô đã bắt đầu hành động ——

Xoay người! Co cẳng bỏ chạy!

Có lẽ Tô Thắng không đoán được Phàn Hiểu Nhượng sẽ có phản ứng lớn như thế, anh cũng hơi ngớ ra. Khi lấy lại tinh thần, Phàn Hiểu Nhượng đã chạy xa hơn trăm mét.

Nói về thành tích văn hoá của Phàn Hiểu Nhượng, tuy là trung bình nhưng thành tích thể dục luôn là đầu tàu gương mẫu, nhất là chạy cự li dài.

Thế là một trận sói xám to lớn bắt lấy thỏ trắng bé nhỏ đã được mở màn...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Oán Trắc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Hiểu Nhượng, đừng khóc, chúng ta đi được không?

Phàn Hiểu Nhượng gắng sức chạy đi, không thèm nhìn rốt cuộc là chạy tới đâu, chỉ cần là con đường thì cô sẽ tiếp tục chạy.

Cứ như vậy trên đường anh truy tới đuổi, Phàn Hiểu Nhượng còn thỉnh thoảng quay đầu nhìn mấy lần, trông thấy Tô Thắng còn cách mình rất xa. Một hồi sau cô thấy mình vẫn không thể bỏ lại Tô Thắng, cô vô cùng uể oải và tức giận, vì thế “đau thương hoá thành lực lượng”, cô chạy càng hăng say.

Tiếc rằng môn thể dục của Tô Thắng không tính là tốt, nhưng ít ra có thể đạt tới bốn sao, cho nên hy vọng muốn bỏ lại anh của Phàn Hiểu Nhượng vẫn tan vỡ.

Dây đeo ba lô bị Tô Thắng túm trong tay, văng chặc đến lạ thường, Phàn Hiểu Nhượng ra sức giãy dụa muốn chạy tiếp về phía trước, đáng tiếc chỉ có thể vận động tại chỗ.

Cuối cùng Phàn Hiểu Nhượng cam chịu số phận mà dừng vận động tại chỗ của mình, cô quay đầu, hai tay chống nạnh, hung hăng hô to về phía Tô Thắng: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Giờ phút này Tô Thắng cũng thở hồng hộc, anh khom lưng thở hổn hển, vừa muốn nói gì đó. Phàn Hiểu Nhượng nghe được chữ “anh” liền vung tay phải lên, tiếp tục hung dữ nói: “Ngừng! Tôi không muốn nghe lời nói của anh!”

Tô Thắng ngẩng đầu, Phàn Hiểu Nhượng nhìn anh: “Tô Thắng đáng ghét nhất! Hồi nhỏ anh ăn hiếp tôi, bây giờ còn xấu xa như vậy...” Phàn Hiểu Nhượng suy nghĩ, cảm thấy mình uất ức, trước mắt dần mờ hồ, bởi vậy cô không nhìn ra vẻ buồn bã trong mắt Tô Thắng và sự tổn thương khó có thể nhận ra.

Phàn Hiểu Nhượng dứt khoát ngồi xuống, oà khóc to, miệng còn lải nhải nhắc đi nhắc lại: “Ghét...ghét anh nhất...”

Tô Thắng đáng ghét nhất.

Hồi nhỏ cô luôn thích bám lấy anh, là bởi vì có một lần không cẩn thận té ngã, Tô Thăng đã nâng cô dậy, còn đưa cho cô một chiếc khăn tay... Từ đó cô liền thích lèo đèo theo sau anh gọi “anh Thăng”, bởi vì cô cảm thấy rất yên tâm rất ấm áp.

Thế nhưng Tô Thăng đáng ghét nhất, sau đó vẫn đối xử tệ với cô như vậy...

Nhưng cho dù thế, cho dù sau đó làm ra vẻ không để ý tới anh, không đi xin tha thứ cho anh, nhưng mỗi lần nghe tiếng đánh phạt bên sát vách, trái tim cô đau đớn như bị siết chặt...

Hiện tại, anh chẳng nói tiếng nào mà đột nhiên trở lại.

Cho là trở về, nhưng sao có thể hạn chế cô cái này cái kia...

Nói cô ngốc, nói cô là quả bí đao lùn, nói cô cả ngày ăn đồ ăn vặt giống như dân bị bỏ đói... Thậm chí ngay cả việc đi tìm Lê Hà cũng muốn quản...

Quá đáng nhất chính là, sao anh lại hôn cô chứ... Chẳng lẽ anh không biết hôn môi chỉ có hai người thích nhau mới làm được sao? Huống chi, sau khi anh hôn cô cũng không giải thích gì, cứ nhìn như vậy...

Nhưng làm sao bây giờ, trong lòng cô rõ ràng có gì đó đang thay đổi... Dường như là dòng nước xuân khuấy đảo trong đáy lòng sâu thẳm.

Nhưng cô còn chưa điều chỉnh xong tâm tình đối với anh, vẫn chưa đưa tất cả trở về yên ổn, anh cứ đột ngột xuất hiện thế này, khiến cô vô cùng lúng túng...

Tóm lại, Tô Thăng đáng ghét nhất...

Phản Hiểu Nhược nghĩ vậy, càng khóc càng uất ức, âm thanh cũng càng lúc càng lớn hơn.

Cô chỉ vùi đầu vào trong hai tay, đương nhiên không nhìn thấy Tô Thăng.

Cô không nhìn thấy sự tổn thương mờ nhạt trong mắt anh, còn có vẻ quật cường mím chặt môi, không cho ánh nước lấp lánh trong hốc mắt tiếp tục lan tràn.

Cô không nhìn thấy Tô Thăng rõ ràng rất muốn tiến lên ôm cô, nhưng bởi vì lời căn nhắc khóc lóc kể lể của cô mà anh dừng bước, cánh tay vươn ra lại thu trở về.

Cô không nhìn thấy Tô Thăng gỡ xuống ba lô trên vai, bàn tay hướng vào trong muốn lấy gì đó, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ.

Rốt cuộc, Tô Thăng vẫn chậm chậm tiến lên, nhẹ nhàng vỗ vai Phản Hiểu Nhược, anh thở dài, thấp giọng nói: “Hiểu Nhược, đừng khóc được không? Hiểu Nhược...”

Phản Hiểu Nhược phớt lờ anh, cô đẩy tay anh ra, tiếp tục trào ra nước mắt của mình, nhưng âm thanh rõ ràng nhỏ đi nhiều.

Tô Thăng im lặng, bàn tay dừng giữa không trung, cuối cùng thu về.

Cứ lẳng lẳng như thế một lúc, tiếng nức nở của Phản Hiểu Nhược càng ngày càng yếu, dần dần ngừng hẳn. Cô phát hiện xung quanh lại không có âm thanh, cô nhẹ nhàng ngước đầu lên một chút, dùng khoeo mắt liếc nhìn cẩn thận. Chỉ thấy Tô Thăng cũng ngồi xổm xuống, hơn nữa ngồi gần bên cạnh cô, anh nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, trong đôi mắt kia có sự phức tạp khiến cô không kịp suy nghĩ.

Phản Hiểu Nhược chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt còn đầy vệt nước mắt, chiếm cả toàn bộ khuôn mặt.

Tô Thăng lại nói: “Hiểu Nhược, đừng khóc, chúng ta đi được không?”

Không biết là vì giọng nói của anh chưa từng dịu dàng như thế, hay là anh thân thiết gọi cô là “Hiểu Nhược”, tóm lại, cô ngây ngốc vươn tay, đặt vào trong lòng bàn tay anh đã vươn ra từ lâu, mặc cho anh kéo mình đứng lên.

Khi hai người đều đứng lên, Phản Hiểu Nhược mới phát hiện, cô lại vô tình chạy vào một rừng cây, trước không thôn xóm sau không cửa hàng, chung quanh đều là cây cỏ héo úa.

Thế mà sắc trời lúc này đã tối sầm, bầu trời cuối thu sẫm tối rất sớm.

Không nhìn thấy phương hướng trong rừng cây, màn đêm kéo tới, cùng với ánh đèn nhỏ nhoi mờ hồ không rõ từ xa xa. Phản Hiểu Nhược vốn đã nhát gan, vừa thấy tình hình này cô nhát thời bủi môi, lắc lắc ống tay áo của Tô Thăng: “Tô Thăng...” Tô Thăng nhìn thấy trong mắt cô sắp trào ra nước mắt, anh nghiêng người, nhẹ nhàng sờ đầu Phản Hiểu Nhược.

Tuy rằng chỉ là một sự tiếp xúc khẽ khàng, nhưng nó dường như có ma lực, nước mắt của Phản Hiểu Nhược lại theo đường cũ quay trở về, giống như lần đến phòng y tế.

Phản Hiểu Nhược cảm thấy choáng váng.

Từ trước đến nay cô chưa từng thấy Tô Thăng dịu dàng như thế, lại không nói lời tổn thương cô, cũng không như lúc thường coi nhẹ cô, mà là nhẹ nhàng sờ đầu cô!

Phản Hiểu Nhược cứ thế mặc Tô Thăng nắm tay mình, cũng không lo tới rốt cuộc đi đến đâu.

Dường như chỉ cần đi theo anh, cô sẽ cảm thấy rất yên tâm rất ấm áp, giống như hồi bé vậy.

Một chút ý nghĩ cuối cùng còn tồn tại trong đáy lòng Phản Hiểu Nhược rốt cuộc tan rã, cô ai oán nghĩ rằng: Xong rồi! Xong rồi! Lần này hoàn toàn rơi vào tay giặc...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Oán Trắc Mã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Có người rồi! Tô Thăng, rốt cuộc tìm được người rồi!

Đi đường cả buổi, nhưng dường như chỉ đảo đi đảo lại một chỗ, cách ánh đèn mờ hồ xa xăm càng ngày càng xa...

Tuy rằng Tô Thăng không nói gì, nhưng Phản Hiểu Nhược cảm giác rõ ràng lòng bàn tay anh thấm ướt mồ hôi lạnh. Cô cúi đầu suy nghĩ, sau đó ngừng đầu, lắc lắc cánh tay nói: “Tô Thăng, nếu không chúng ta ở lại rừng cây một đêm, sáng mai lại đi?” Tô Thăng lắc đầu.

Rốt cuộc, trong tầm mắt xuất hiện một căn nhà mái ngói thôn quê nhỏ bé cùng ngọn đèn nhá nhem yếu ớt.

Phản Hiểu Nhược nhất thời kích động đến mức màu toàn thân đang sôi trào, mọi uể oải mệt nhọc trước đó lập tức bay lên chín tầng mây, chỉ còn lại hưng phấn háng hái vẫy chào.

Tô Thăng cũng thờ phào nhẹ nhõm, bờ lưng vẫn cứng ngắc rốt cuộc trở lại bình thường. Trước khi anh chưa phản ứng lại thì đã bị một cơ thể nóng hổi ôm lấy ——

Phản Hiểu Nhược một khi kích động liền quên mất người bên cạnh là ai, cô bỏ nhào trên người Tô Thăng, la lớn: “Có người rồi! Tô Thăng, rốt cuộc tìm được người rồi!”

May mà sắc trời tối đen, Phản Hiểu Nhược không thấy được khuôn mặt hơi ửng đỏ của Tô Thăng.

Gõ cửa hồi lâu, rốt cuộc có một bà cụ lên tiếng trả lời. Sau khi nói rõ mục đích đến và tình huống, bà cụ nhiệt tình dọn dẹp nhà cửa mời Tô Thăng và Phản Hiểu Nhược vào.

Thấy bà cụ bung bánh mì tới, Phản Hiểu Nhược mới hậu tri hậu giác phát hiện mình rất đói bụng. Sau khi ăn như hổ đói không còn hình tượng, Phản Hiểu Nhược mới nhớ tới, người ngồi bên cạnh là Tô Thăng, cái người khiến cô tâm tình không yên lại chẳng giải thích gì...

Rồi cô nhớ lại hình tượng vô cùng thâm thúy của mình ban nãy, trong đầu nhất thời xuất hiện hai chữ thật to có tần suất rất cao: Xong! Rồi!

Bởi vì bà cụ ở một mình, lại trong ngôi nhà mái ngói nho nhỏ, vì thế chỉ có một phòng ngủ. Bà cụ dọn dẹp căn phòng chứa đồ đạc linh tinh, trải một lớp cỏ khô thật dày, rồi ôm sang một chiếc chăn bông, bà cười tủm tỉm nói: “Hai cháu à, ở nông thôn không thể so với trong thành phố, hai đứa cứ ở đây một đêm đi!”

Phản Hiểu Nhược sau khi ăn uống no say liền cảm thấy mệt đến toàn thân rã rời, nhìn thấy chăn cô lập tức vui ra mặt, vội vui đùa đáp lại: “Không có đâu ạ bà ơi, có thể ở nhờ một đêm bọn cháu đã mừng rồi.”

Chờ sau khi bà cụ ra khỏi phòng đóng cửa lại, Phản Hiểu Nhược vừa quay đầu, toàn thân lập tức cứng ngắc, cô quên mất, vậy xem ra cô và Tô Thăng phải ở cùng phòng một đêm...

Bầu không khí trong phòng trở nên quái dị. Không ai mở miệng nói chuyện, mọi động tác đều rất cẩn thận nhỏ nhẹ, bỗng nhiên trở nên khách khí.

Phản Hiểu Nhược ôm chặt quần áo nằm xuống, đưa lưng về phía Tô Thăng, không dám cử động tí nào.

Căn phòng tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hai bên. Thần kinh toàn thân đều nhạy cảm, Phản Hiểu Nhược cảm thấy nhiệt độ trên mặt mình đã có thể nấu chín cô.

Rốt cuộc, vì kiệt sức mới mệt mà Phản Hiểu Nhược dần dần rơi vào mộng đẹp.

Nhưng Tô Thăng đáng thương làm thế nào cũng không chợp mắt được, anh nhìn ánh trăng thật to ngoài cửa sổ, Tô Thăng than thở trong lòng, đêm nay nhất định không ngủ được rồi.

Nửa đêm, Tô Thăng vừa có cảm giác buồn ngủ một tí thì chợt cảm thấy lạnh lẽo, anh lập tức bị kích thích mà tỉnh dậy. Anh động dậy, phát hiện có điểm không thích hợp, Tô Thăng nhìn trên người mới hiểu ra cái lạnh từ đâu đến —— Phan Hiểu Nhược lại cuốn đi cả tấm chăn, cuộn thành một cái ống. . .

Tô Thăng dở khóc dở cười, nhẹ nhàng rút tấm chăn dưới người Phan Hiểu Nhược, anh lại càng dở khóc dở cười hơn phát hiện, cô bọc chăn rất chặt, không thể rút ra được. Giờ phút này Tô Thăng trông thấy Phan Hiểu Nhược đã xoay người, quay khuôn mặt ngủ say về phía mình, cuối cùng anh đành bỏ cuộc, ôm chặt hai cánh tay để sưởi ấm chính mình.

Nhưng mà ngày vui chóng tàn, không qua bao lâu, một cái chân vắt ngang qua đây.

Lại một lát sau, một bàn tay đặt ngang trước mũi Tô Thăng.

Tô Thăng rốt cuộc không chịu nổi, anh vỗ nhẹ vào hai má Phan Hiểu Nhược, khẽ gọi: “Hiểu Nhược! Hiểu Nhược!”

Hết cách rồi, Phan Hiểu Nhược thuộc loại người một khi đã ngủ say thì sấm sét ầm ầm cũng không thức dậy, vì thế Tô Thăng khẽ gọi nhiều lần nhưng chỉ đổi lấy một cái xoay đầu của cô, nghiêng về phía Tô Thăng, ánh mắt không có chút dấu hiệu mở ra.

Mái tóc của cô lướt qua cổ anh, mềm mại, thậm chí có thể ngửi được mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ mái tóc. Hô hấp của cô càng gần bên tai, phả hơi nóng vào vai anh.

Trái tim Tô Thăng lập tức chỉ còn lại mềm mại, vẻ dịu dàng chưa từng biểu lộ nay không hề che lấp mà hiện lên khuôn mặt.

Lúc ban ngày anh không dám thổ lộ tình cảm chân thật nhất trong lòng mình, nhất là sau khi nghe cô nói “Ghét anh nhất”. Ngoài mặt anh luôn chê cô phiền, thật ra anh hy vọng cô vẫn chỉ nhìn thấy anh đi theo phía sau anh gọi anh là “anh Thăng” biết bao, e rằng chỉ có chính anh biết.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, một bé gái dễ thương giống như đoá hoa trắng siêu nhiên thoát tục, nở rộ tại khe núi trong sơn cốc. Còn anh thì ngược lại, không được lòng người, cả ngày đánh nhau gây chuyện, dường như ở bên cạnh cô thì anh sẽ nhiễm bản đoá hoa trắng tinh khiết kia.

Lần đó đưa khăn tay cho cô, là chuyện dừng khí nhất mà anh đã làm.

Không ngờ sau đó, cô liền dính theo sau anh, nhưng bản thân anh không dám xúc phạm thiên thần nhỏ thuần khiết, vì thế anh chỉ có thể dùng biện pháp ngốc nghếch nhất để đuổi cô đi. Mà sau đó cô thực sự không để ý tới anh, anh sẽ thường xuyên trốn ở một bên lén ngắm nhìn bóng dáng hoạt bát đáng yêu của cô mấy lần.

Sau khi trưởng thành, anh không ngừng mắng mình hồi bé thật là một đồ ngốc, hiện tại anh muốn thu lại “người hầu nhỏ bé” của trước kia, tiếc rằng Phan Hiểu Nhược đã kéo anh vào số đen.

Anh muốn thổ lộ với cô nhưng sợ cô từ chối, nếu thế có lẽ nào ngay cả bạn bè cũng chẳng làm được? Còn Lê Hà kia, rõ ràng chỉ là một thằng mặt trắng mà thôi, tốt chỗ nào chứ. . .

Ánh trắng trong vắt chiếu xuống, rọi lên khuôn mặt của Phan Hiểu Nhược, phác hoạ khuôn mặt ngủ say của cô.

Trong lòng Tô Thăng ấm áp, anh vươn tay, ấn đầu cô vào trong ngực mình.

Anh thật hy vọng, cô có thể nghe được nhịp tim của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Oán Trục Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Phan Hiểu Nhược, anh vẫn luôn thích em

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn xong bữa sáng và cảm ơn bà cụ, Tô Thăng liền dẫn Phan Hiểu Nhược rời khỏi.

Dọc đường đi, Phan Hiểu Nhược im lặng khác thường, đi thẳng đến trạm xe mà không nói câu nào. Về chuyện muốn đến nhà bà nội chơi, đã bị cô hoàn toàn quên lãng từ lâu.

Tới trạm xe, nhân viên bán vé cho hay đã không còn vé xe buýt, chỉ có thể ngồi xe lửa. Tuy là xe lửa thoải mái một chút, nhưng phải vòng nhiều đường hơn xe buýt. Cơ mà đã hết cách, hai người vẫn mua vé xe lửa.

Tuy rằng Tô Thăng cảm thấy kỳ lạ với sự im lặng khác thường của Phan Hiểu Nhược, nhưng làm thế nào anh cũng không mở miệng được, vì thế anh chỉ có thể duy trì sự im lặng như cô, tìm chỗ ngồi trên xe thu xếp ổn thoả.

Lộ trình rất dài, Phan Hiểu Nhược vốn coi như an phận, im lặng ngồi tại chỗ. Nhưng mà hai mươi phút sau, cô rốt cuộc hoàn toàn lộ nguyên hình, hét

nhìn đông tới nhìn tây, ngắm trên ngắm dưới, xoay qua xoay lại. Tô Thăng không nói lời nào mà đứng dậy rồi đi, Phan Hiểu Nhượng nhìn mặt nhìn bóng lưng của anh: hử, kéo cái gì mà kéo...

Không bao lâu Tô Thăng trở lại, trong tay cầm thêm mấy quyển tạp chí, sau khi ngồi xuống anh đưa cho Phan Hiểu Nhượng nói: “Này, chắc là loại em thích phải không?”

Phan Hiểu Nhượng nhận lấy, có chút ngỡ ngàng, cô cúi đầu nhìn, đều là những tạp chí tiểu thuyết thanh xuân. Phan Hiểu Nhượng nghiêng đầu: “Sao anh biết?” Khoé miệng Tô Thăng nhếch lên, anh nhìn cô một cái rồi quay đầu qua.

Được rồi, Phan Hiểu Nhượng suy nghĩ trong lòng, coi như nể tình anh bỏ thời gian mua tạp chí cho mình, lần này cô sẽ không truy cứu việc anh không trả lời câu hỏi.

Nhưng mà, Phan Hiểu Nhượng cúi đầu lật tạp chí, che giấu khuôn mặt nhỏ nhắn của mình dưới mái tóc, trong lòng cô rất ấm áp, nóng hổi, giống như có cái gì đang nảy mầm, rốt cuộc không chờ kịp, phải khai quật ngay.

Qua một lát, sau khi Phan Hiểu Nhượng xem xong ba quyển tạp chí thì quay đầu nói với Tô Thăng: “Tôi khát nước.”

Lời ít ý nhiều, cứ thế mặt dày mà nhìn Tô Thăng.

Lại bất ngờ một lần nữa, Tô Thăng không cười nhạo cô ăn uống như dân bị bỏ đói, mà là lập tức đứng lên đi về phía quầy hàng bán quà vặt. Phan Hiểu Nhượng rất hoảng sợ, cô thầm nghĩ, anh không phải uống lộn thuốc rồi chứ...

Ngay lúc Tô Thăng vừa đi không bao lâu, một đứa bé tính nghịch ở ghế trước cầm cốc nước đổ xuống, vừa đổ xuống vừa “ê ê a a” vui vẻ. Thế nhưng —— khuôn mặt Phan Hiểu Nhượng nhất thời khốn đốn, nhưng chỉ có thể cười trừ: nước rơi vãi cả trên tạp chí rồi!

Mẹ của đứa bé vội vàng nhận lỗi, Phan Hiểu Nhượng cười lắc đầu nói không sao.

Làm sao bây giờ đây, cô không có khăn giấy. Nhớ tới Tô Thăng mang theo một cái ba lô, vì thế Phan Hiểu Nhượng lập tức lấy ba lô của Tô Thăng qua, mở khoá kéo ra. Cô lục lọi trong ba lô, tìm hồi lâu cũng không thấy bóng dáng của khăn giấy, cô thở dài suy nghĩ đành thôi vậy.

Đúng lúc này, Phan Hiểu Nhượng bỗng nhiên nhìn thấy một lá thư, lá thư kia là màu xanh nhạt mà cô thích nhất.

Phan Hiểu Nhượng rất tò mò, lấy lá thư ra.

Trên lá thư không có gì cả, cũng không dán lại. Tục ngữ nói, “Lòng hiếu kỳ hại chết mèo”, tạm thời miễn bàn đến tính khoa học của những lời này có bao nhiêu, ít nhất Phan Hiểu Nhượng hết sức tò mò mà mở lá thư ra, sau đó vô cùng tò mò nhìn xem.

Thế nhưng, khi chạm đến nội dung của từ thứ nhất, trái tim Phan Hiểu Nhượng đập mạnh, cô xem tiếp, gương mặt càng ngày càng đỏ, quả thực có thể so sánh với tôm luộc. Hoặc là so với quả táo chín thì gương mặt cô còn đỏ hơn...

Đúng lúc này, Tô Thăng đang cầm trà sữa vừa mua xong trở về.

Ngay từ đầu anh còn chưa phát hiện có gì lạ thường, khi đi tới trước mặt Phan Hiểu Nhượng, anh mới nhìn thấy lá thư trong tay cô, nét chữ và giấy viết thư quen thuộc như thế...

Tô Thăng đỏ mặt, lan ra tận phía sau lỗ tai.

Lúc này Phan Hiểu Nhượng cảm giác được trước mặt có người, cô ngẩng đầu lên nhìn, đúng là Tô Thăng!

Tô Thăng luôn nhanh nhẹn miệng hiện giờ hoàn toàn không nói ra lời, chỉ bốn mắt nhìn nhau với Phan Hiểu Nhượng, bàn tay đang cầm trà sữa hơi run run, anh bóp chặt cái cốc nhựa phát ra tiếng soạt soạt.

Qua rất lâu, lâu đến mức lúc Phan Hiểu Nhượng suy nghĩ muốn cúi đầu thì Tô Thăng rốt cuộc cất tiếng.

Tuy rằng ngày hôm qua cô khóc lóc nói rằng “Ghét anh nhất” vẫn còn quanh quẩn bên tai, nhưng khi trông thấy sắc mặt đỏ rần của Phan Hiểu Nhượng không lộ ra vẻ chán ghét, Tô Thăng quyết định, không đếm xỉa gì!

“Phan Hiểu Nhượng, anh... anh vẫn luôn thích em... Mỗi lần nhận được thư và ảnh của mẹ em, chỉ cần có của em đều bị anh cất giấu hết.”

Phan Hiểu Nhượng mở to mắt.

Màu sắc của hai má Tô Thăng ngày càng sẫm, nhưng anh vẫn nói tiếp: “Anh... hồi nhỏ anh ăn hiếp em, là vì khuôn mặt trắng mịn của em rất đáng yêu...”

Mặc dù đã xem thấy trong lá thư, nhưng nghe được lời này ánh mắt Phan Hiểu Nhượng vẫn không khỏi nhóm lên ngọn lửa nhỏ.

Ánh mắt Phan Hiểu Nhượng dần dần bốc lửa thì giọng nói của Tô Thăng ngày càng thấp, nhưng trong tích tắc âm thanh của Tô Thăng lại nổi lên: “Phan Hiểu Nhượng, em cũng chỉ được phép thích anh có biết hay không? Bằng không, bằng không...”

Tô Thăng bỗng nhiên không nói tiếp, ánh mắt Phan Hiểu Nhược không thể nào bốc lửa nữa.

Bởi vì dưới tình thế cấp bách, Tô Thăng lập tức sáp khuôn mặt đến gần, bờ môi anh phủ trên môi cô.

Anh hôn cô.

Anh lại hôn cô trên xe lửa người đến người đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Oán Trục Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Ông trời, xin tha lỗi tâm nguyện của con, ban cho con một bạch mã hoàng tử

Buổi tối, Phan Hiểu Nhược nằm trên giường lăn qua lăn lại, làm thế nào cũng không ngủ được.

Trong trái tim như luôn có bong bóng, từng cái bong bóng hạnh phúc, lan tràn đến nỗi Phan Hiểu Nhược cười cong khoé mắt, nhìn trần nhà cười không đủ, còn chui vào ổ chăn cười tiếp.

Tô Thăng vậy mà thổ lộ với cô, lại nói thích cô.

Tuy rằng cách thức cũ kỹ một chút, còn viết thư tình.

Chẳng qua, thật là tựa như nằm mơ vậy.

Phan Hiểu Nhược vui vẻ lăn một vòng, từ bên này giường lăn qua bên kia, phịch một tiếng đụng phải cái đầu, nhưng cô vẫn còn cười toe toét.

Cô nhắm mắt lại, trong lòng suy nghĩ, cô không nói chân tướng cho Tô Thăng quý quái đáng ghét kia biết đâu! Ai bảo hồi nhỏ anh ăn hiếp cô, để anh nôn nóng đi!

Thực ra, hình như cô cũng có chút chút thích anh.

Ừ, chỉ là một chút thôi, không phải rất thích...

Trái tim hỗn loạn trước đó, bàn tay có ma lực của anh trước đó, và khóc lóc ồn ào nói ghét anh trước đó, tất cả không phải vì đã rất thích anh thật lâu đâu...

Phan Hiểu Nhược nghĩ thế, rốt cuộc dần dần rơi vào mộng đẹp.

Trong mộng có khuôn mặt vừa béo lại đen của Tô Thăng hồi bé.

Trong mộng có cô bám sát phía sau anh gọi “anh Thăng”.

Trong mộng có hồi nhỏ chơi trò gia đình luôn la hét muốn làm cô dâu của anh Thăng.

Trong mộng có một ông cụ râu bạc...

Ồ, ông cụ râu bạc?

Ông cụ kia vuốt chòm râu bạc thật dài của mình, cười tủm tỉm nói: “Phan Hiểu Nhược à, ta là thần chú nguyện quản tâm nguyện. Con xem, đây là tâm nguyện của con phải không? Hiện tại con đã hoàn thành tâm nguyện, ta muốn trả lại nó cho con.”

Phan Hiểu Nhược nhận lấy tờ giấy ông cụ đưa qua, trên đó có một câu, rõ ràng là tâm nguyện cô đã ước vào ngày sinh nhật mười tám tuổi:

—— Ông trời, xin tha lỗi tâm nguyện của con, ban cho con một bạch mã hoàng tử.

-Hết-

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Oán Trục Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

